

**0"עלי שלכת נושרים לאט ורוח ערב לוחש בלאט
לך נערה זו מנגינה של סתיו,
שקיעה חולמת באור זהב
אט אט נושקת לעבר סתיו,
זו מנגינה שעצב בה של סתיו.
יש ניגון שעולה מן הסתיו
ומרעיד מיתרי הזהב
של חלום שנשכח
וישוב ויפרח מחדש"
(חיה כהן)**

**גיליון מס' 2594 כ"ז באלול תש"פ * 22 נובמבר 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי**

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

ועדת תרבות ממשיכה בהרצת השאלון המקומי!
אם לא מילאת זה הזמן.

לחצו כאן כדי למלא

- אנחנו רוצים לשמוע אתכם, מה חשוב לכם, במה אתם טובים ואיפה תרצו להשתלב בחיי הקהילה!
- נביא פה מקצת מהתשובות שקיבלנו עד כה:
- "מצפה שנהיה יצרנים ולא רק צרכנים, שנצור לעצמנו תרבות קהילתית עם תכנים למגוון אוכלוסיות הקיבוץ"
 - "לתת חיי תרבות ערכיים ואיכותיים ברוח הקיבוץ- אירועים צנועים ברוח ההתיישבות הקיבוצית החילונית עם התייחסות למועדי ישראל"
 - "מוכנה להרצות על כילוי המשאבים של כדור הארץ, איך אכילת בשר ומוצרים מהחי תורמת לכילוי המשאבים ועוד"
 - "מוכן להנחות מעגלים שיח, משחקי חברה ועוד".

שלכם ובשבילכם,
ועדת תרבות

מכוניות דומות לאנשים. כל היום אנחנו מתרוצצים, ממהרים מפה לשם, מתקרבים, כמעט נוגעים, אבל מגע אמיתי כמעט שלא נוצר. כל כך הרבה כמעט החמצות. כל כך הרבה כמעט. מפחיד, אם חושבים על זה.

ג'ונתן קו

{מתוך הספר "הפרטיות האימה של מקסוול סימס" }

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• בחירות לתפקיד מזכ"ל התנועה הקיבוצית:

בעוד ארבעה שבועות תתקיימנה בחירות לתפקיד מזכ"ל התנועה הקיבוצית. ניר מאיר, המזכ"ל הנוכחי, מתמודד בבחירות אלה. ניר ביקר אצלנו כמה פעמים, וסייע לנו בכמה עניינים חשובים. אני שייכת לקבוצה גדולה של חברי קיבוץ שהביעו תמיכה גלויה בניר מאיר.

ביום רביעי 4.12.19 בשעה 17.30 נארח אצלנו בלב הקיבוץ את ניר מאיר שיבקש שנבחר בו. כולם מוזמנים.

מי הם בעלי זכות הצבעה? כל מי שיש לו זכות הצבעה בקלפי של הקיבוץ.

• שדרוג תשתיות – מה שאולי אתם לא יודעים או לא זוכרים.

בעיית התשתיות בישובים הכפריים הוותיקים, היא בעייה שלא נולדה אתמול. הרבה קיבוצים ומושבים שקמו לפני הרבה עשרות שנים, מתמודדים עם הצורך להחליף את התשתיות הישנות בחדשות. לפני 11 שנים, כשדגניה חגגה 100 שנה להיווסדה, התקיימה בדגניה ישיבה חגיגית מיוחדת של ממשלת ישראל בראשותו של בנימין נתניהו. בין ההחלטות שהתקבלו בישיבה זאת היו שתיים: מדינת ישראל לוקחת על עצמה את ההחזקה של רשימה לא קצרה של אתרי מורשת לאומית בהתיישבות. וההחלטה השנייה, החשובה עוד יותר לענייננו הייתה להקצות מיליארד שקל לתקופה של עשר שנים (מאה מיליון לשנה) לטובת שדרוג תשתיות בהתיישבות הוותיקה.

ביליתי השבוע כמה שעות טובות מול המחשב בחיפוש אחר ההחלטות האלה. באתר של ממשלת ישראל מצאתי רק את הסעיף הראשון (אתרי מורשת) ושום זכר להחלטה השנייה. אבל מצאתי הודעה רשמית של דוברת משרד החקלאות שנה אחר כך, (מאת שרת החקלאות, אורית נוקד) על המשך הקצבת שדרוג התשתיות.

ההחלטה לאילו יישובים יקצו את התקציב, נמסרה למועצות האזוריות. אנחנו היינו ברשימה של המועצה האזורית גליל עליון, אך לא במקבץ הראשון. קיבוץ מנרה זכה (ובהחלט מגיע לו, קיבוץ ספר, שנולד עוד כמה שנים לפני כפר הנשיא). התנחמנו בכך, שכנראה נזכה להקצבה (בסך 2-3 מיליון ₪ ליישוב) בשנה שנתיים לאחר מכן. אבל: כעבור שנתיים קמה ממשלה חדשה, ושר האוצר החדש, יאיר לפיד החליט לבטל את התקציב הזה! מפלגת ישראל ביתנו הצליחה לדאוג לכך שלא תימחק מהתקציב השורה של הסעיף הזה (כלומר – יהיה קל יותר לתקצב אותה בעתיד). בנוסף לכך דרשה ישראל ביתנו, כחלק מההסכמים הקואליציוניים, לקבל כמה עשרות מיליוני שקלים לטובת חידוש

תשתיות בהתיישבות. הייתי אז כל כך מרוצה מהמפלגה היחידה שחשבה עלינו ועל הצרכים שלנו. התקציב נמסר למשרד החקלאות, לשר יאיר שמיר (למיטב ידיעתי, אדם ישר והגון), אבל הביצוע נמסר לידיה של חברה אחרת במפלגת ישראל ביתנו – פאינה קירשנבאום. ולמי נתנה הגברת קירשנבאום? זה אמור להתברר במשפט, לאחר שבשנת 2017 הוגש נגדה כתב אישום בעבירת שוחד, סביב הקצאת כספים אלה.

עד כאן בנושא מימון חידוש התשתיות בישוב ותיק.

• כלים חד פעמיים:

ציבורים הולכים וגדלים בארץ ובעולם, מצמצמים או מפסיקים כליל את השימוש בכלים חד פעמיים. איכשהו קשה לי לראות את הדתיים והחרדים המקפידים על כשרות וכשרות לפסח, מעדיפים את טובת הסביבה על פני הכשרות, וכך נראה עוד הרבה ערמות של כלים חד פעמיים במדינתנו.

אני תומכת בהחלטה להפסיק לספק כלים ח"פ באירועי תרבות שלנו, אבל אני חושבת שלא נכון היה להחליף אותם בכלים קנויים שצריך כל הזמן לשטוף. הצורך לשטוף את הכלים גורם למתח מיותר, ומפיל על המארגנים עול כבד ומיותר, ולציבור חוסר נוחות מהמצוקה של המארגנים. אני חושבת שהכיוון צריך להיות שכל אחד הבא לאירועים אלה, יביא את הכלים שלו. אולי כדאי למכור סטים של הכלים הרב פעמיים שנרכשו, לאפשר למי שרוצה לסמן את הכלים האלה, וכל אחד שמגיע לאירוע יביא עמו את הכלים שלו, כפי שאנחנו עושים בארוחות ערב שבת במועדון. זה לא יפחית מההנאה מהאירוע, ויצמצם את המתח ותחושת חוסר הנוחות שהתעוררה באירועים האחרונים.

• צדק חברתי:

מוסף "דה מרקר" של הסופר ש האחרון מביא את סיפור ההסתבכות של חברת "ינות ביתן". יינות ביתן, התחילה כחנות מכולת של האב, נחום ביתן. מחנות מכולת אחת הוא גדל על ידי רכישות שהוא ביצע לאורך השנים, והיום הוא הבעלים של אחת מרשתות השיווק הגדולות במדינה. נחום ביתן עשה זאת במו ידיו, כל הכבוד לו.

אבל:

נחום ביתן התעשר מאד. העובדים שלו, לא.

הוא מבלה עם כל משפחתו המורחבת בחופשה מפנקת שבועיים בשנה בארצות הברית. בנו, יוסי ביתן, שעשה בעצמו כמה רכישות ענק מהכספים שהרוויח אביו, הוא הבעלים של שתי מכוניות פאר (אחת מהן נהרסה לאחרונה בתאונה), והוא עמד לרכוש מכונית נוספת בעלות של מיליון ₪, רכישה שלא התבצעה, כנראה, לאור הקשיים של החברה של אביו. הנהנתנות של הבן, צורמת מאד אל מול העובדה, שהחברה תצטרך להצטמצם ולפטר עובדים רבים.

אחד הקשיים של החברה נובע כתוצאה מרכישת רשת "מגה" שקרסה לפני כמה שנים. (אנחנו, הקיבוצים היינו בין הבעלים של הרשת). בין הגורמים למכירת מגה, ולהפסד כספי לבעליה, היו תנאי השכר של עובדי מגה. לעובדי הרשת היו תנאי שכר נאותים, אבל תנאים כאלה אינם משתלמים. מסתבר שכדי להצליח בעסקים אלה, אתה צריך להעסיק עובדים בתנאי שכר מעליבים. וזה מאפשר לבעלים חיי מותרות.

אומרים שרמי לוי הוא המוביל בתנאי שכר גרועים (לא השכר שלו ושל בני משפחתו), ותנאי תשלום רעים לספקים. אני, אישית, נמנעת מלקנות ברשת של רמי לוי.

• ולבסוף - התנצלות:

אני מתנצלת על טעות שעשיתי כיו"ר האספה האחרונה. לא נכון היה מצדי להפסיק את דבריו של אבי רוזנקרנץ.

- עד כאן לשבוע זה, ומזל טוב להרבי ג'קסון, שכולנו נחגוג לו יום הולדת 84 בשבת הקרובה בלב הקיבוץ. הרבה בריאות, הרבי.

תמר וולפין

גשם בוא מילים: אתר תרצה

נְרִיבָה עוֹז לְקְרֹא לְגֶשֶׁם כִּי יָשׁוּב

אֶל הָאֲבִיב, הָאֲבִיב.

עָלִי שְׁלַכְתִּי יִנְשְׂאוּ בְזֶרַם שׁוֹב כְּמוֹ מֶאֶז.

נִקְרָא לְגֶשֶׁם כִּי יָשׁוּבָה עִם הַסֶּעַר מִסְבִּיב

תִּהְיֶה הָרוּחַ שׁוֹב לִוְחָשֶׁת וְדוֹלֶקֶת בְּאוֹר פֶּז.

גֶּשֶׁם גֶּשֶׁם בּוֹא

גֶּשֶׁם גֶּשֶׁם שׁוֹבָה

כְּבֵר אֲבִיב וְהַגְבְּעוֹת

כֶּלֶן יְרוֹק בּוֹעֵר.

גֶּשֶׁם גֶּשֶׁם בּוֹא

גֶּשֶׁם גֶּשֶׁם שׁוֹבָה

גֶּשֶׁם שׁוֹב מִן הַיַּעְרוֹת

הַרְחוֹקִים מְהֵר.

על הדרך / הפינה של דודו

לא אורחת גמלים

(על "זמר" שירו של אברהם שלונסקי)

א.

זמר

לא אורחת גמלים ירדה לכרוע,
לא דבשת היא אל מול כוכב.
זה הרים, הרים שבגלבוע,
הררים צופים אלי מרחב...

השיר "זמר" הוא שיר של היזכרות. "שירי היזכרות" נוצרים בדרך כלל ממרחק. מרחק גיאוגרפי, או מרחק על ציר הזמן והמקום, או גם וגם. אבל שירי היזכרות מקפלים בחובם דבר נוסף, לפעמים ישנו בהם גם מוטיב חזק של פרידה. בזמן שהוא כותב את "שיר המים" ("השמעת איך בנגב, ארץ ללא מים". שני השירים, "זמר" ו"שיר המים", שוכנים זה לצד זה בספר שיריו), ערב עליית 11 הנקודות להתיישבות בנגב, ניזכר שלונסקי בהתפעמות בעבר החלוצי ובמפעל ההתיישבות רב ההשראה שבעמק יזרעאל המשתרע למרגלות הגלבע. כאילו שלונסקי זקוק, על מנת שיוכל להתייחס באופן משוחרר ושווה לכל נפש אל פעולת ההתיישבות של ההווה, להשתחרר מן הראשית שקרתה כארבעים שנה קודם לכן.

כאשר הוא כותב את "שיר המים", מכה בו בעוצמה ובפירוט רב המעשה החלוצי שהוא שבא להסיר את קיללת דוד מהגלבע ומהעמק הממתינים בציפייה דרוכה זה אלפי שנים לשובנו חזרה, ממסענו ההרואי, לזמן ולהיסטוריה של משפחת העמים. זהו מעשה מפואר של היזכרות, ובה בעת, ישנה בו בשיר "זמר" גם אמירה של סיכום ופרידה. פרידה מן המוגמר שהיה לעובדה, עובדה שהפכה למובן מאליו שנעשה תמיד שקוף ובלתי נראה לעין המתבוננת בו מן ההווה.

מפעלי היזכרות שיש בהם גם מוטיב של פרידה, הם במידה רבה גם מפעלים רבי רושם המבקשים לחפון את העבר בכף ולעצבו מחדש על מנת לנצור אותו למען הנצח. כאלה היו הפירמידות של הפרעונים, ולהבדיל אלף אלפי הבדלות כזה היה גם "כאן על פני אדמה" (שערכו מוקי צור ותאיר זבולון), שבא לסכם את דברי ימי ההתיישבות העובדת, אך הפך בצוק העיתים לאלבום שחונט אותה לקראת ההפרטה המתדפקת בדלת. "זמר" של שלונסקי גם הוא מעשה של היזכרות, אבל הוא גם אקט של פרידה מהמעשה הגדול הראשוני ההוא, שמחלציו כמו הגיחה ההתיישבות העולה כעת לנגב.

העמידה השירית האמיצה של שלונסקי אל מול עברו החלוצי, מעלה בי מספר שאלות נוגות: מחד, ישנה לנו הזדמנות נדירה להתבונן כמעט מאותה נקודת מבט, או אולי גם מאותו מרחק אנושי-נפשי, אל עליית 11 הנקודות שהתרחשה

לקראת אמצע המאה העשרים, ממש כמו ששלונסקי התבונן מההווה שלו אל ראשיתה של המאה, כאשר הוא וחבריו הקימו את "ירושלים" החדשה בעמק יזרעאל. ומאידך, להרהר בעצב מה חולל בו המרחק האנושי-נפשי הזה מהאירוע המכונן, ומה הוא מחולל בנו. האם מפעלי ההיזכרות שאנו מקימים היום, עומדים בסטנדרטים הכבירים שהעמיד לנו אברהם שלונסקי, שהלך לו מארצו וממולדתו אל הארץ אשר הראה לנו בשיריו המדויקים ואנו נמלטים ממנה לכל הרוחות, כל עוד רוחנו בנו.

ב.

הם זוכרים את לובן אוהלינו,
שפשטו בעמק כיונים.
הם זוכרים את מזבחות לילנו,
שעלו באש הניגונים.

אבל בשיר "זמר" ישנו עוד דבר מה אותו שלונסקי מבקש לומר לנו: "לא אורחת גמלים ירדה לכרוע, / לא דבשת היא אל מול כוכב" ... כבר בהתחלת השיר שולל שלונסקי את השימוש ב"דימוי", במטפורה.

ויש בדבר הזה, שעושה שלונסקי, משהו שהוא הרה גורל יותר מאשר סתם ויתור ושלילה של מטפורה. ישנה כאן בעצם הכרזה גדולה על שלילת הגולה התודעתית. ובעניין הזה הייתי מבקש לומר מספר מילים:
אחד הדברים המרתקים שאירעו לתודעה היהודית שגלתה מארץ ישראל, הוא העובדה שכל מה שהיה קשור לא"י הפך בגולה למטפורה. למשל, **באר בשדה** הוא מושג ארצישראלי גדוש המעלה ניחוח של קיץ וריח אבק עדרים קרבים ובאים אל הבאר להרוות צימאונם לעת ערב. אך מה שבא"י היה דבר מוחשי, בגולה נכנס לבין מירכאות והפך לדימוי של מה שאינו ניתן עוד להתממש. וכך כותב האדמו"ר יהודה לייב מגור (המכונה "שפת אמת"):
"בחינה זו נמצא בכל דבר ובכל איש ישראל, שיש בכל דבר נקודה הנותנת חיים ומחיה (את) הדבר ההוא. וזה 'באר בשדה'. אף מה שנראה ונדמה להפקר כשדה, אך (עדיין) נגזז בה הנקודה הנ"ל..."

גם המהר"ל מפראג מדמה מושג ארצישראלי והופכו על ראשו המטפורי כאשר הוא בא להגדיר מצב יהודי קיומי בגולה: "האדם ניקרא עץ השדה, אלא שהוא אילן הפוך, כי העץ שורשו, שהוא אחד, נמצא למטה, תקוע בארץ, ואילו האדם ראשו, שורשו, שהוא אחד, מופנה כלפי מעלה... לכן, ראוי לאדם שיהיה כמו עץ הפוך".

חלוצי העלייה השנייה עמלו קשות כדי להפוך את "העץ הפוך" של המהר"ל ולהעמידו על רגליו/שורשיו. בארץ, האדם, הודות לאברהם שלונסקי וחבריו, איננו עוד עץ הפוך כבגולה.
וככל שהעמקנו שורש בארץ כך הלכנו ונגמלנו מהצורך הגלותי לכסות את ארץ ישראל בדימויים, עד שהיא שבה להיות לנגד עינינו קונקרטיה ומוחשית כבראשונה.

שלונסקי מסיר בשירו "זמר" לא רק את קיללת דוד מהרי ישראל ועמקיה, אלא הוא מקלף גם את קיללת ה"דימוי" מעל ארץ ישראל, שדבק בה בהיותנו בגולה, ומשיב אותה אל חיות קיומה הקונקרטי. וזה דווקא בזמן עליית הנקודות בנגב הצמא למים והיבש מהתיישבות. שירו של שלונסקי "זמר", הוא למעשה ניגון לגאולת ארץ ישראל מכבלי הדמוי של התודעה הגלותית-משיחית ושחרורה משם אל המרחב של המציאות ההיסטורית.

עוד מעט תפרוץ מלחמה נוראה בין שני העמים השוכנים בתוך ארץ ישראל הזאת שנעשתה קונקרטית בזכות פועלם של בוראיה אנשי העלייה השנייה. וממנה תיוולד מדינת ישראל הקונקרטית-ודאית והבלתי משיחית בעליל (זו שבעתיד, שהוא ההווה של כולנו, ידבקו בה מחדש הדימויים המשיחיים המטפוריים. אלה שיגichו כמו שד מבקבוק הג'נים הבלתי נדלה של הרב קוק וגרורותיו, ויאיימו לחנוק אותה שוב בתוך המטפורה האולטימטיבית הגדולה והנוראה מכולן- המשיח). אבל עד שכל זה יקרה, בעתיד הנראה לעין, בינתיים עוד מותר ואפשר לשיר בשקט ובהרמוניה יחד עם הגבעטרון:

לא אורחת גמלים ירדה לכרוע,
לא דבשת היא אל מול כוכב.
זה הרים, הרים שבגלבוע,
הררים צופים אלי מרחב...

היכן שלא תהיה - אלו החברים שלך שיוצרים את עולמך.

ויליאם ג'יימס

חונכים מדור חדש בעלון. מעניין ושווה באזור

באזורנו ניתן להיחשף ללימודים, קורסים, שווים ובתשלום סימלי, שלא תמיד מגיעים לידיעת הציבור. אין הכוונה להפוך מדור זה לפרסום אישי, אלא בהחלט להעלות הזדמנויות שוות לכולם. נתחיל בלימודים שווים מכל הבחינות בעלות סמלית של 30 שקלים לקורס. מה, לא תלכו ללמוד?

דליה זלצברג

אקדמיה בכיכר

מחזירים את האקדמיה לציבור הרחב!
השכלה שוויונית, איכותית וביקורתית בכיכר העיר לקידום המדע והקהילה

רשימת קורסים גש"פ

על קיום מרחב קהילתי יהודי מגוון ומשותף אורית רוזנבלט, הרב יצחק קקון, הרבה זהר אופז-ליפסקי, בת אל שלום, ד"ר רינה חבלין רביעי 19:00-21:00 מה-23.10.19 6 מפגשים מתנ"ס אשכול, קרית שמונה	70 פנים ליהדות
סיורים בעקבות דמויות ומקומות מרכזיים בהקמת העיר שמחה גואטה בוקובזה, אביה כהן נובמבר-דצמבר שלישי 16:30-18:30 5 מפגשים חצור הגלילית	סיפורו של מקום: סיפורי בתים בחצור הגלילית
פלורליזם ככלי לצמיחה ממשבר [פתוח להרשמה לתושבות ע'ג'ר] הודא[נדים]עיד, Helen Longino (Stanford University), Valerie Miner (Stanford University) נובמבר-ינואר חמישי 18:30-20:30 12 מפגשים ע'ג'ר	צמיחה מתוך משבר
סוגיות מקומיות ואזוריות של האירוע ההיסטורי פרופ' מוסטפא עבאסי, פרופ' אמיר גולדשטיין ינואר שני 18:30-20:30 4 מפגשים חצר תל חי	100 שנים לפרשת תל חי
שיח ביקורתי על התייחסות הרפואה בענייני מגדר חפציבה ספירט, שירה גר"י, שרה טנקמן, ד"ר יובל קאופמן ינואר - פברואר רביעי 18:00-20:00 מרחב נשי אישי קרית שמונה	רפואה ומגדר, לא מה שחשבנו!
עלי נימר, שאדיה הייב, Aaron Ellison (Harvard University), Sabina Leonelli (University of Exeter) פברואר-מרץ ראשון 16:00 טובא זנגרייה	ידע הולך ונעלם: ליקוט וגישות מסורתיות
פתרון בעיות תוך שילוב מלאכות מסורתיות וטכנולוגיות חדישות עופרי סת, טל עמלני, רינה יפה, עודד יעקובי, ד"ר טלי בארי סמסטר ב' 8 מפגשים תל חי, בית ותיקי הגליל וסדנאות מייקרים בגליל	יזמות ומייקריות בגליל
ד"ר אדם ויילר גור אריה מאי-יוני ראשון 17:00-19:00 5 מפגשים מכללת תל חי	פילוסופיה וענישה
איך אפשר להתקדם לעבר חברה צודקת, שוויונית וסולידרית בעולם שצועד לכיוון ההפוך? פרופ' דני פילק, דב חנין מאי-יוני שישי בבוקר 4 מפגשים קרית שמונה	מה לעשות עכשיו?

אולף קורס מלא 30 ש"א | 02 מסטור 2' צפויים להפגה קורסים נוספים, הישארו מאובחנים
אפרטים מאלים והרשמה נהר 050-2326576 | אקדמיה בכיכר | AKADEMYA.BAKIKAR@GMAIL.COM

מנהל המרחב הקרית שמונה

אקדמיה בכיכר

המכללה האקדמית תל-חי

השאלות זהות בכל שבוע,
השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,
והשבוע – חנה כץ
גרה בהרחבה

איך הגעתי לקיבוץ

שחר, בעלי, הוא בן קיבוץ. אחרי שהתחתנו, לקח לנו קצת זמן להבין איפה אנחנו רוצים להשתקע. גרנו שנתיים בכרמיאל ולקראת לידת בתנו השנייה עברנו לעמיעד כדי להיות קרובים לעבודה שלי, וגרנו שם חמש שנים. כשהבנו שאנחנו רוצים להישאר באזור, צביה עזרה לנו במציאת הבית כאן. אנחנו מאוד שמחים מהבית ומהסביבה שלנו, טוב לנו כאן. השכונה נחמדה, השכנים נחמדים וגם לילדים יש חברים וטוב להם פה.

מה אני עושה בחיים

אני קודם כל אימא לילדיי, אישה לשחר ובת להורים שלנו. אלה הדברים הכי חשובים לי.

במקצועי אני רואת חשבון, עם תואר ראשון בחשבונאות וכלכלה ותואר שני במינהל עסקים. עד לאחרונה עבדתי במפעל בעמיעד כחשבת במספר תפקידים, וכעת עברתי לעבוד בחברת בחוליות בתפקיד דומה.

קרובי משפחה בקיבוץ

בעלי – שחר וילדיי אוריה (8), אחינועם (6) וצוראל (5)

הורים של שחר – צביה ויוסי כץ

אח של שחר ומשפחתו – עודד ופטרה כץ והילדים דניאל ותום
המשפחה המורחבת מצד צביה – הלן לוין, ארי שטיינר ומשפחתה

כמה מילים על הקיבוץ

בסך הכל ממש טוב לנו ואנחנו שמחים להיות פה – אוהבים את השכנים, השכונה, השקט. הילדים מאוד אוהבים את לב הקיבוץ, ללכת לשם זה תמיד שימחה.

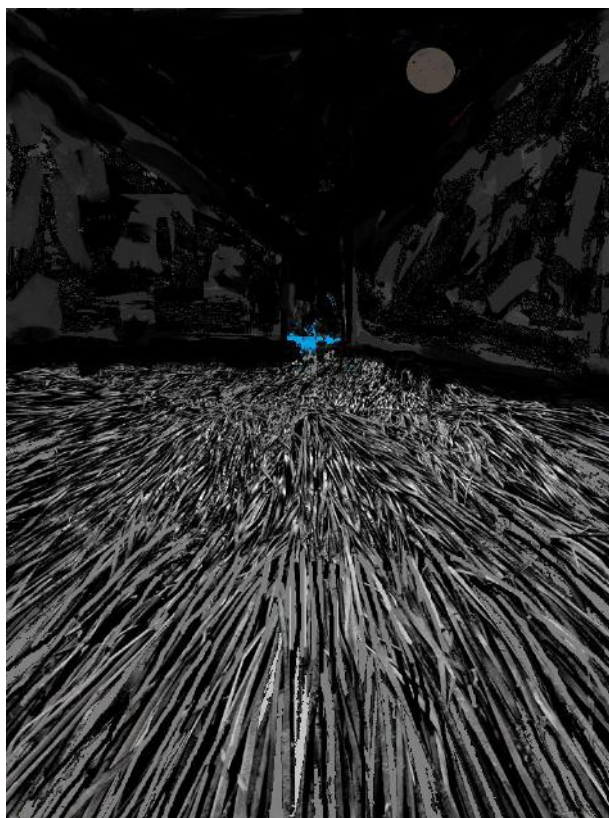
משהו שאני רוצה לספר

אנחנו יהודים משיחיים, מאמינים בישוע. זה מנתב הרבה בחיי המשפחה שלנו. זוהי אמונה, לא דת. המשמעות היא שחשוב לנו לבחון את ההחלטות שלנו לפי מה שכתוב בדבר האלוהים, שזה התנ"ך וגם הברית החדשה שהם אור לרגלנו ונר לנתיבתנו. למשל, להימנע מדבר שקר, או חשיבות חיי המשפחה.

אני נולדתי למשפחה שמאמינה בישוע, יש לי 10 אחים ואחיות, וההורים שלנו אמרו שכל ילד הוא מתנה מאלוהים, וככה גידלו אותנו. אף פעם לא הרגשתי חוסר – תמיד הרגשתי הכי מקובלת ורצויה ואהובה בבית, וככה גם כל האחים שלי, אין לי מושג איך ההורים הצליחו לעשות את זה.

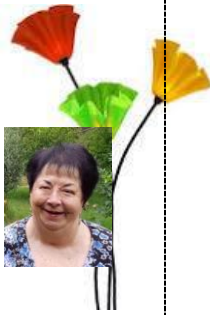
אנחנו הולכים לקהילה של מאמינים במעלות, פעם בשבוע ביום שישי בערב, למפגש ושיעורים.

תודה רבה חנה, נעים להכיר!

שיטפון בעין עובדת.

צייר: דודו פלמה

משולחן העורכת

הם שרים את השיר שלך

בשבט מסוים
באפריקה, כאשר אשה נכנסת להריון, היא יוצאת אל המדבר
ביחד עם כמה חברות, וביחד הן מתפללות ומודטות עד שהן
שומעות את השיר של הילד. האפריקנים מודעים לכך שלכל
נשמה יש את הרטט שלה שמבטא את היחודיות והיעוד שלה.

כאשר הנשים מכווננות אל השיר וקולטות אותו, הן שרות אותו
בכל רם. ואז הן חוזרות אל השבט ומלמדות את כל שאר אנשי
השבט לשיר אותו.

כאשר הילד נולד, הקהילה מתאספת ושרה לו את השיר הזה.
מאוחר יותר, כאשר הילד מגיע לגיל חינוך, הכפר מתאסף ושר
שוב את שיר הילד.

כאשר הילד מגיע לטקס החניכה של ההתבגרות שלו, האנשים
שוב מתכנסים ושרים אותו השיר. בזמן נישואיו, האדם שומע
שוב את שירו.

ולבסוף, מתאספים ליד המיטה, בדיוק כפי שעשו בזמן לידתו,
והם שרים את האדם לחייו החדשים.

בשבט האפריקני יש עוד הזדמנות אחת נוספת שבה שרים את
שיר הילד. אם באיזה שהוא זמן במשך החיים, האדם מבצע
פשע או פעולה אנטי חברתית, הוא נקרא למרכז הכפר, ואנשי
הקהילה יוצרים מעגל סביבו, ואז הם שרים לו את שירו.

השבט מכיר בכך שהעונש הוא אינו התיקון של התנהגות
אנטיסוציאלית. התיקון הוא בעזרת האהבה וההזכרות בזהות,
במהות הפנימית. כאשר אתה מכיר את השיר האישי שלך, אין
לך שום תשוקה או צורך לעשות משהו שיפגע במישהו אחר.

חבר הוא אדם שמכיר את השיר שלך ושר לך אותו כאשר אתה
שכחת. אלה שאוהבים אותך אינם הולכים שולל אחרי השגיאות
שעשית, או אחרי הדימוי השלילי שיש לך על עצמך. הם זוכרים
את היופי שלך כאשר אתה מרגיש מכוער; את השלמות שלך
כאשר אתה שבור; את ניקיון כפיך כאשר אתה מרגיש אשם; את
היעוד שלך כאשר אתה מבולבל.

גם אם לא גדלת בשבט אפריקאי ששר לך את שירך במעברים
המשמעותיים של חיך, החיים תמיד מזכירים ומראים לך מתי
אתה מכוון לעצמך ומתי לא.
כאשר אתה מרגיש טוב, מה שאתה עושה תואם את השיר,
וכאשר אתה מרגיש רע, זה אינו תואם.

במשך הזמן כולנו נכיר את השיר שלנו ונשיר אותו היטב. יתכן
שתרגישו שאתם קצת מזויפים לפעמים, אך כך זה קורה לכל
הזמרים הגדולים. רק המשיכו לשיר ותמצאו את דרככם הביתה.

נאחל לעצמנו לכולנו שרק נמשיך לשיר
ושנדע תמיד למצוא את הדרך הביתה.

דוד אלמן

הנספח הדיגיטאלי

Digital supplement (David Ellman)

פוליטיקה באנגלית

"Politics"

Poli = Many

Tics = Tiny

blood suckers

פינת הבונה

פוליטיקאים וחיתולים צריך להחליף

מדי פעם... ומואתן סיבות!!

Full house!!!

